

γάλου Δουκός. Δεικνύουσι δὲ ἀκόμη τὴν οἰκίαν ἐν ἧ κατῴκει καὶ ἤτις φέρει ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον τὴν ἐπωνυμίαν γερμανικῆ οἰκίαν.

Ἄλλὰ πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1^{ου} αἰῶνος τὸ Βίτζλαρ εἶχε καὶ εἰς τὸν διπλωματικὸν κόσμον σημασίαν ἰσχυρὰ, διότι ἐκεῖ ευνήγοντο ἄνδρες ὑψηλῆς περιωπῆς. Ἦτο ἡ καθέδρα τῆς ὑψηλῆς γερμανικῆς γλώσσας, καὶ αἱ γερμανικαὶ δυνάμεις ἀντιπροσωπεύοντο ἐκεῖ διὰ τῶν πρεσβευτῶν των καὶ τῶν ἐπιφορισμένων τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν ὁ Γαίθιος ἐφθασεν ἐκεῖ τὸ ἔαρ τοῦ 1777. Ἦτο διδάκτωρ τῆς νομικῆς, ἀλλ' εἶχεν, ἐκτὸς τοῦ διπλώματός του, τὸ πρὸς τὰ γράμματα πάθος ἐκείνο ὅπερ οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Κύριος Γαίθιος ὁ πατὴρ του τὸν ἐστειλεν εἰς Βίτζλαρ διὰ νὰ σπουδᾷσῃ ἐκεῖ τὸ διεθνὲς δίκαιον καὶ τοὺς δικανικοὺς τύπους τῶν γερμανικῶν γραφαίων. Τὰ παῖδιά δὲν εἶναι πάντοτε ὅ, τι θέλουσι νὰ ἦναι οἱ γονεῖς των· τὸ μέλλον ἀποφασίζει τις ἐκ τῶν δύο ἐχει δίκαιον. Ὁ Γαίθιος ἀναγίνωσκε τὸν Ὅμηρον συγχρότερον παρὰ τὸν Γρόττιον, καὶ προτίμα τὸν Πίνδαρον τοῦ Πυρρονδορίου.

Ὁ Γαίθιος διήνυσεν ἐκεῖ τὰς γοητευτικὰς ἡμέρας τῆς πρώτης νεότητός του, πρὸς ἃ· μειδιᾷ ἡ ἐλπίς, καὶ καθ' ἃ· δὲν αἰσθάνεται τις θλίψιν, διότι δὲν ἔχει ἀκόμη ἀναμνήσεις.

Εἶχε φέρῃ ἐκεῖ τὴν ποίησιν καὶ εὖρεν ἐκεῖ τὴν φιλίαν ἀπῆντης τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ παροδικῶς μόνον τὸν εἶδε.

Μία τῶν ἡμερῶν ἐν ᾗ ἦτο εἰς τὸν λειμῶνα, φιλονεικῶν περὶ τέχνης καὶ φιλοσοφίας μετὰ τινῶν κατὰ τὴν τὰς σπουδᾶς καὶ τὰς ὄνειροπολήσεις συνεταίρων, νέος τις ἦλθε πρὸς αὐτόν· ὠνομάζετο Χριστιανὸς Κέστνερ· ἦτο δόκιμος εἰς τὴν διπλωματίαν, ὡς γραμματεὺς τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀνωβέρας· ὁ Γαίθιος προσήνεγκεν αὐτῷ ἔδραν ἐπὶ τῆς γλῆσς· Ὁ Κέστνερ συνήνωσέ τὴν σοβαρότητα αὐτοῦ πρὸς τὴν εὐθυμίαν τῶν ἄλλων καὶ ἐπέστρεψαν ἄμφω εἰς τὴν πόλιν· ὁ νέος γραμματεὺς εὐχαριστήθη ἀπὸ τὸν νέον δόκτωρα ἐκ πρώτης ἀρετηρίας ἀπῆντησεν εἰς αὐτὸν πνεῦμα· Ἀλλὰ, προσέθηκεν, ἀφελῶς, τοῦτο δὲν μοι ἀρκεῖ διὰ νὰ τὸν ἐκτιμῶ. Δὲν σπεύδω ποτε εἰς τὰς κρίσεις μου· καὶ μετ' οὐκ ὀλίγας ἡμέρας, ἔγραψεν εἰς τὰς σημειώσεις του ὁ Κ. Γαίθιος ἔχει πολὺ πνεῦμα εἶναι μεγαλοφύει, εἶναι χαρακτήρ· ἔχει τὴν φαντασίαν ζωηράν, ὁμιλεῖ διὰ φράσεων εἰκονικωτάτων, Αἱ ὀρέξεις αὐτοῦ εἰσι βίαιαι, ἀλλὰ τὰς κατέχει, αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ εἰσιν εὐγενεῖς· περιφρονεῖ τὰς προλήψεις . . . πᾶς καταναγκασμὸς τῷ εἶναι μισητός. Ἀγαπᾷ τὰ παῖδιά καὶ δύναται νὰ συνασχολῆται εὐπρόστως μετ' αὐτῶν. Εἰς τὴν ὁμιλίαν του καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν του ἔχει πράγματα δυνάμενα νὰ τὸν καταστήσωσιν ἐπίστευτον, ἀλλὰ τὰ παῖδιά καὶ αἱ γυναῖκες συνοικεῖουσά τε πρὸς αὐτὰ θυμωσιώτατα, Ἐκτιμᾷ μεγάλως τὸ ὄρατον φύλλον, ζητεῖ τὸ οὐστὴρ μὰ του δὲν εἶναι ἀκόμη σταθερὸς εἰς τὰς ἀρχὰς (in principiis, ὁ ἀγαθὸς Κέστνερ ἀγαπᾷ νὰ παρενθέτῃ ἐκ διαλειμμάτων μικρὰν τινα λατινικὴν φράσιν) ἀναγινώσκει τὸν Πουσσῶ ἀλλ' οὐχὶ μετὰ ἀκράτου καὶ τυφλοῦ θαυμασμοῦ. Δὲν εἶναι ὀρθόδοξος, ἀλλὰ δὲν ἐπιδεικνύει καὶ τὴν ἀπιστίαν του. Μισεῖ τὴν ἐπίδειξιν καὶ

μόνον ἐνώπιον ὀλίγων τινῶν διακοινοῖ τὰς ἰδέας του περὶ τινῶν πραγμάτων. . . Εἰς-γάσθη ἤδη κοιλὸν ἀλλ' ἀκόμη πλείοτερον ἐσκέρθη καὶ ἐσυλλογίσθη. Ἡ φιλολογία καὶ αἱ ὠρταὶ τέχναι εἰσι τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τῶν σπουδῶν του. Ἐν τέλει ὁ Κέστνερ διὰ τῆς διαβεβαιώσεως ταύτης ἤτις εἶναι ἀξιοσημείωτος ὡς γινομένη παρ' ἀνθρώπου μὴ ἀποφαινομένου ἰδίαν γνώμην συμπεραίνεται τὸ εἶναι ἄνθρωπος ἀξιόλογος.

Εὐθύς μετὰ τοῦτο νέον πρόσωπον εὕρεθη περιπεπλεγμένον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Γαίθιου, θέλω νὰ εἰπω περὶ τῆς Δεσποσύνης Βούφφ, ἐκείνης ἣ· ὁ κόσμος ἀγαπᾷ ἀκόμη νὰ ὀνομάζῃ Καρλότταν.

Εἰς τὰ ὑπομνήματα τοῦ Κεστνέρου ὑπάρχει ἄκρα τις παραπετάσματος ἀνωψωμένη, εὐ τινος ὁπίσω βλέπομεν λαμπροτάτην καὶ εὐχάριστον εἰκόνα τῆς γερμανικῆς ζωῆς.

Γνωρίζομεν πῶς ὁ Γαίθιος ἐν τῷ Βερθέρω ὁμιλεῖ περὶ τῆς Καρλόττας καὶ τοῦ περικυκλῶντος αὐτὴν ἑρασμίου κόσμου. Εἶναι περιεργον ἴσως τὸ κοινὸν ν' ἀκούσῃ μετ' ἐκείνων καὶ τὸν Κέστνερ, ὁ τόπος τῆς ἀληθείας δὲν ὑποχωρεῖ οὐδ' ἀμῶς· εἰς τὴν ποίησιν ὁ Κέστνερ γράφει πρὸς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ καθηγητὴν.

Ἄ γ' ἐπεδέχθη εἰς Βίτζλαρ ὑπὸ οἰκογενείας ἀνηκούρης εἰς τὸν καλλίτερον κόσμον. Πατὴρ τιμιότατος, ἀξιοτάτος γέρων, εἰς ὃν ἡ μετριότητα καὶ καλὴ φύσις ἀφῆκεν ὄλας τὰς δυνάμεις, καὶ τοι προβιθκότα ἤδη τὴν ἡλικίαν, ὀλίγον αὐστηρὸς ἴσως, ἀν' ἡλικίαν νὰ τὸν συγκρίνῃ πρὸς τὸ πρόσωπον, περὶ οὐ θὰ σᾷ· ὀμιλήσω ἀμέσως κατωτέρω, ἀλλ' ὁμοῦ φιλανθρωπίατος. Ἡ μήτηρ. . . ἐδῶ τῇ ἀληθείᾳ δὲν γνωρίζω πόθεν ν' ἀρχίσω. Ἐνὶ λόγῳ, ἡ καλλίτερα γυνὴ, ἡ καλλίτερα φίλη· ἔχουσα θάλασσαν ἀκόμη καὶ τοι τεσσαρακοντούτης, ἀλλὰ μὴ γνωρίζουσα αὐτὸ, ἡ τοῦλάχιστον μὴ φαινομένη ὅτι τὸ γνωρίζει, καὶ καρδίαν γλυκυτάτην, γοητευτικωτάτην, καὶ τρυφεροτάτην. . . νοσηρόσυνη, ἀντιληπτικόν, γνώσεις, οὐχὶ τυχαίας, ἀξίεραστον πνεῦμα, τὴν ἀρετὴν, καὶ τὸν οἶκτον μάλιστα, τιμωμένη παρὰ πάντων, λατρευομένη ὑπὸ τῶν τέκνων τῆς· ἐξέρχεται; ὄλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι ταράττονται, διὰ τὴν δυστυχίαν νὰ μείνωσι μόνοι· ἐπανερχεται; ὀποῖα θορυβώδης ὑποδοχὴ! Φωναὶ χαρᾶς, θλίψεις χειρῶν, φιλήματα καὶ ἀγκαλιάματα, εὐθυμία καὶ χαρωπότης προσώπου, καὶ ἐρωτήσεις ἀλλεπάλληλοι καὶ κατεπευσμένοι τὴν ἐρωτῶσι ποῦ λοιπὸν ἔμεινε τόσον πολὺν καιρὸν, τῇ διηγούνται τὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς συμβάντα. . . Ἄλλ' ἄς ἔλθω ἤδη εἰς τὰ παῖδιά· ἔχει κατὰ πρῶτον δύο θυγατέρας τὴν μὲν δεκάκαιδεκαετῆ τὴν δὲ δεκαεξαετῆ. Αἱ θυγατέρες αὗται, ὡς ὄλα τὰ ἄλλα διὰ εἰσιν ἀντάξια τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ἡ μεγαλύτερα εἶναι κανονικῶς ὠραία, φιλήσυχος καὶ γαληνιαία. Ἡ δευτέρα, συμφωνῶ, δὲν εἶναι τοσοῦτον κανονικῆ, ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶναι καὶ μαγευτικώτερα· εἶναι καρδία πλήρης αἰσθηματικῆς καὶ τρυφερότητος, τὸ σῶμα τῆς εἶναι ἄβρὸν ὡς ἄβρὸν εἶναι καὶ τὸ πνεῦμά τῆς, συμπαθητικὴ πρὸς πᾶσαν συμφορὰν, σπεύδουσα νὰ ὑπηρετήσῃ ὄλον τὸν κόσμον, δυστυχῆς ὅταν φοβεῖται ὅτι δυσπρόστησέ τινα, ὑπερχαίρουσα ὅταν ἴδῃ ἐπισυμβάντι καλὸν εἰς τινα, ἀγαθοεργὸς, φιλόφρων καὶ οὐδὸ-